

som forsaavidt kun har været mig en Tilfredsstillelse, og det er, at disse Indvendinger nu have antaget en saadan Form, at man tør vente, at de ogsaa ville blive gjorte til Gjenstand for en nærmere Overveielse. Med Hensyn til selve Lovforslaget, som det foreligger, er jo den Grundtanke, der er udtalt i dets Motiver, den samme, som vi have kjendt tidligere, og derfor er jo ogsaa for Flaadens Bedkommende den Udvikelse, der er foreslaaet, væsentlig den samme, som har været foreslaaet tidligere. Der er ganske vist enkelte Afvigelser. Jeg skal saaledes særlig nævne, at jeg ikke ser Noget opført til Transportmateriel, som ogsaa er nødvendigt til Hærens og Flaadens samlede Tjeneste; men jeg antager, at Grunden er den, at den ærede Minister ligesom den forrige Marineminister har tænkt at anvende en hel Del af de Midler, der komme ind ved Salget af gammelt Materiel, dertil. Med Hensyn til Søbefæstningen skal jeg ikke her gaa nærmere ind paa en Diskussion af Enkelthederne i det Forslag, der er forelagt af den ærede Minister; thi først igjennem et Udvalg vil der blive Medlemmerne noget Nærmere bekendt desangaaende. Med Hensyn til Aggersøund kan jeg ikke sige Andet, end at jeg har en Frygt for, at man er tilbøjelig til at tillægge de Foranstaltninger, der bør træffes ved Storebelt, en noget større Betydning og Udstrækning, end det egentlig er rigtig; thi det stiller sig for mig, at Stationen ved Aggersøund ikke kan faae sin Betydning, førend vi først have faaet en vis Udvikelse af Flaaden, og dernæst ogsaa ere blevene i Stand til at kunne lade Flaaden afgaa til Storebelt, det vil sige, naar først Gjennemførelsen af Kjøbenhavns Søbefæstning er fredeen saa vidt frem, at Skibene ikke overveiede behøve at bindes til Sundet. Jeg tror ogsaa, at Aggersøund i Regelen vil tabe sin Betydning, dersom Hænen faar Godfæste paa Sjælland, saa at jeg tror, at man skal være varlig med at ubvide Foranstaltningerne, derbrørende den mindre Flaadestation i Beltet, til Mere end det høist Nødvendige, et enkelt Vatteri til at dække hver af de forskjellige Hovedadgange. Med Hensyn til Kjøbenhavns Landbefæstning kan jeg jo være i det Mindste for en Del enig med de Udtalelser, der ere komne fra den ærede Minister, saavel i hans mundtlige Foredrag, i de Bemærkninger, han fremsatte igaa, som ogsaa i Motiverne til selve Lovforslaget. Jeg kan tilfulde erkjende, saaledes som der staar i disse, at det er en Nødvendighed at maatte have en stærk Reduit paa Sjælland, og det glæder mig, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Leoborg) ogsaa har givet denne Tanke sin fulde Tilslutning. Jeg vilde ønske, at han vilde hjælpe med til at paavise et eller andet Punkt, hvor en saadan Reduit kunde anlægges, thi saa skal det være mig overordentlig kjært at kunne slutte mig til det, da vi, der

ønske Kjøbenhavns Landbefæstning, egentlig kun ønske den, fordi man ikke kan finde et andet Sted paa Sjælland, hvor en Reduites Anlæg kan antages mulig eller opnaelig. Jeg tillægger som ærede Medlemmer ville vide fra tidligere Forhandlinger, en Reduit paa Sjælland saa stor Betydning, at jeg fuldstændig erkjender, at det er sandt, hvad Ministeren har udtalt i Motiverne, at Hæren, naar den ikke har en saadan, risikerer, at dens Livstraad kan blive overskaaren, det vil sige, at den ikke kan have sikker Forbindelse mellem sig og de Depoter, hvorsaa den skal hente Alt, hvad der er nødvendigt for Forsettelsen af Krigen. Men netop naar jeg erkjender dette, kan jeg paa den anden Side ikke Andet end opfaae det Spørgsmaal for mig selv, hvorfor den ærede Minister da ikke ogsaa har gjort denne Tanke virkelig gjennem selve Lovens Ord, saaledes at dette Lovforslag i denne Henseende var kommet fuldstændig i Overensstemmelse med det Lovforslag, der blev indbragt i Samlingen 1872—73. Jeg har ikke kunnet finde nogen egentlig Grund anført derfor, og jeg har derfor nærmest været indskrænket til Gisninger. Jeg kan ikke tænke mig, at det egentlig skulde være politisk Grunde, der skulde have været bevægende for Ministeren, thi jeg tror, det maa erkjendes, at her i Salen er der en almindelig Opfattelse af, at Kjøbenhavns Søbefæstning og Kjøbenhavns Landbefæstning staa saaledes i Forbindelse med hinanden, at det vil være lige let og lige svært at faae, hvad Ministeren begjærer, enten han havde begjært endnu et vist Beløb ogsaa til Kjøbenhavns Befæstning eller ikke. Men der er endnu en Grund, hvorfor jeg ikke kan tænke mig, at det kan være disse Grunde, der kunne have ledet den ærede Minister, nemlig den, at han vistnok tilfulde vil erkjende, hvilken overordentlig Ulempe det vil være for Hæren, om den endnu i en lang Mærække skal faarne enhver Reduit, ethvert sikkert Dække for sine Depoter; thi det maa erkjendes, at om end Søminer, svære Kanoner og Søbefæstningens forskjellige Verker bevilges paa Krigsministeriets Budget, om ogsaa alle disse forskjellige Fortifikationer blive betjente af Hæren, er det dog ganske vist ikke Noget, der paa nogen Maade letter Hæren dens egentlige Hovedopgave, men Noget, der kun letter Flaaden en Del af dens Opgave. For Hæren som saadan gives der, som bekendt, intet besættet Punkt. Det eneste Punkt er den lille Kæst, der findes tilbage af Kjøbenhavns gamle Landbefæstning, og som jo uregtelig ikke væsentlig skal kunne siges at støtte den. Men jeg betragter det som særlig ulykkeligt og uheldigt, om dette Spørgsmaal om Kjøbenhavns Befæstning eller om en besættet Reduit for Hæren, enten Stedet bliver Kjøbenhavn eller der opfindes et andet Sted, skulde blive skudt længere ud. Den ærede Minister foreslaar, at om 5 Aar skal man begynde at forhandle Spørgsmaa-